

I

ANDY BELLEFLEUR WAS ZO DRONKEN ALS EEN TOL. Dat was niet normaal voor Andy. Neem dat maar van me aan, want ik ken alle zuiplappen in Bon Temps. Ik werk al een paar jaar in het café van Sam Merlotte, waar ik ze zo'n beetje allemaal heb leren kennen. Maar Andy Bellefleur, geboren en getogen in Bon Temps en rechercheur in het kleine politiekorps, was nog nooit eerder dronken geweest in Café Merlotte. Ik was reuzebenieuwd waarom hij dat vanavond wél was.

Omdat Andy en ik beslist geen goede vrienden zijn, kon ik het hem niet ronduit vragen. Maar ik had andere middelen tot mijn beschikking, en die besloot ik toe te passen. Hoewel ik mijn afwijking of gave, of hoe je het ook wilt noemen, zo min mogelijk probeer te gebruiken om dingen te achterhalen die op mij of mijn dierbaren van invloed kunnen zijn, wordt

de nieuwsgierigheid me soms gewoon te machtig.

Ik liet mijn geestelijke schild zakken en peilde Andy's gedachten. Daar had ik meteen spijt van.

Andy had die ochtend namelijk iemand moeten arresteren wegens ontvoering. Een man had zijn tienjarige buurmeisje meegenomen naar een plek in het bos, waar hij haar had verkracht. Het meisje lag in het ziekenhuis en de man zat in de gevangenis, maar de schade die hij had aangericht was onherstelbaar. Ik voelde me verdrietig en somber. Het was een misdaad die me veel te veel aan mijn eigen verleden herinnerde. Ik vond Andy meteen iets sympathieker vanwege zijn neerslachtingheid.

'Geef me je autosleutels, Andy Bellefleur,' zei ik. Op zijn brede gezicht lag onbegrip toen hij zich naar me toe draaide. Na een lange pauze, waarin mijn bedoeling langzaam tot zijn warrige brein doordrong, zocht hij in de broekzak van zijn kakiuniform en gaf me zijn zware sleutelhanger. Ik zette nog een bourbon-cola op de bar voor hem neer. 'Die krijg je van mij,' zei ik. Daarna liep ik naar de telefoon achter in het café om Andy's zus Portia te bellen. Broer en zus Bellefleur woonden in een vervallen, monumentaal wit landhuis van twee verdiepingen, dat ooit een pronkjuweel was geweest, in de mooiste straat in de beste buurt van Bon Temps. Alle huizen in Magnolia Creek Road keken uit op een langgerekt park, waar een beekje doorheen liep dat hier en daar werd overspannen door fraaie bruggetjes die uitsluitend voor voetgangers waren bedoeld; langs beide oevers lag een weg. Er stonden nog een paar andere oude landhuizen in Magnolia Creek Road, maar die verkeerden allemaal in betere staat dan Belle Rive, het huis van de familie Bellefleur. Belle Rive was domweg te groot voor Portia, een advocate, en Andy, een politieagent, omdat het geld om zo'n pand met de bijbehorende lap grond te onderhouden allang was verdwenen. Maar hun grootmoeder Caroline vertikte het om het te verkopen.

Portia nam op toen de telefoon voor de tweede keer overging.

‘Portia, je spreekt met Sookie Stackhouse,’ zei ik met stemverheffing om me boven het achtergrondlawaai in het café verstaanbaar te maken.

‘Je bent vast op je werk.’

‘Ja. Andy zit hier, en hij is straalbezopen. Ik heb hem zijn autosleutels afgenomen. Kun je hem komen halen?’

‘Heeft Andy te veel gedronken? Dat komt niet zo vaak voor. Oké, over tien minuten ben ik er,’ beloofde ze voordat ze ophing.

‘Je bent een lieve meid, Sookie,’ merkte Andy opeens op.

Het drankje dat ik voor hem had ingeschonken had hij al op. Ik griste snel het glas weg en hoopte dat hij niet nog iets zou bestellen. ‘Bedankt, Andy,’ zei ik. ‘Ik mag jou ook wel.’

‘Waar is... je vriend?’

‘Hierzo,’ antwoordde een koele stem, waarna Bill Compton vlak achter Andy opdook. Ik glimlachte naar hem over Andy’s gebogen hoofd heen. Bill was ongeveer één meter tachtig, had donkerbruin haar en bruine ogen. Hij had de brede schouders en gespierde armen van een man die jarenlang zware lichamelijke arbeid had verricht. Bill had op een boerderij gewerkt, eerst met zijn vader en toen voor zichzelf, en was daarna als soldaat de oorlog in gegaan. De Amerikaanse Burgeroorlog, welteverstaan.

‘Hé, vb!’ riep Ralph, de man van Charlsie Tooten. Bill stak nonchalant zijn hand op om de groet te beantwoorden, en mijn broer Jason zei heel beleefd: ‘Goienavond, Vampier Bill.’ Aanvankelijk had Jason Bill niet bepaald hartelijk in onze kleine familiekring verwelkomd, maar hij was omgeslagen als een blad aan een boom. In gedachten hield ik mijn adem in, want ik was benieuwd of zijn verbeterde houding standhield.

‘Voor een bloedzuiger ben je eigenlijk best een geschikte vent, Bill,’ zei Andy bedachtzaam, terwijl hij zich op zijn bar-

kruk omdraaide zodat hij Bill kon aankijken. Ik stelde mijn mening over Andy's dronkenschap bij, want in zijn normale doen was hij beslist geen voorstander van de integratie van vampiers in de Amerikaanse samenleving.

'Bedankt,' reageerde Bill droogjes. 'Jij bent best geschikt voor een Bellefleur.' Hij boog zich over de tapkast heen om me een kus te geven. Zijn lippen waren even koel als zijn stem. Daar moest je aan wennen, zoals je er ook aan moest wennen dat je geen hartslag voelde als je je hoofd op zijn borst legde. 'Goeienavond, schat,' zei hij met zijn zachte stem. Ik schoof een glas synthetisch B-negatief bloed van Japanse makelij over de bar. Hij sloeg het achterover en likte zijn lippen af. Bijna onmiddellijk kreeg zijn gezicht meer kleur.

'Hoe ging het met je vergadering, liefje?' vroeg ik. Bill was het grootste deel van de avond in Shreveport geweest.

'Dat vertel ik je later wel.'

Ik hoopte dat hij niet zo'n akelig verhaal over zijn werk had als Andy. 'Oké. Ik wil graag dat je Portia even helpt om Andy in haar auto te krijgen. Daar heb je haar al,' zei ik, met een hoofdknik naar de deur.

Bij hoge uitzondering droeg Portia deze keer niet haar professionele kleren, bestaande uit een rok, blouse, jasje, panty en pumps met lage hakken, maar een spijkerbroek en een have-loos sweatshirt met het logo van het Sophie Newcomb College. Portia was even breedgebouwd als haar broer, maar zij had lang, kastanjebruin haar. Dat ze het goed verzorgde was de enige aanwijzing dat ze de hoop nog niet helemaal had opgegeven. Vastberaden baande ze zich een weg door de rumoerige menigte.

'Goh, hij is inderdaad stomdronken,' zei ze, terwijl ze haar broer taxeerde. Ze probeerde geen aandacht te schenken aan Bill, die haar een onbehaaglijk gevoel gaf. 'Het komt niet zo vaak voor, maar als hij besluit door te zakken dan doet hij het ook goed.'

‘Bill kan hem wel naar je auto dragen,’ zei ik. Andy was langer en breder dan Portia, waardoor hij duidelijk te zwaar was voor zijn zus.

‘Ik denk dat ik hem wel aankan,’ liet ze me resoluut weten. Ze keek nog altijd niet naar Bill, die zijn wenkbrauwen naar me optrok.

Dus ik liet haar een arm om Andy heen slaan en proberen hem van zijn kruk te sjoeren. Hij bleef zitten waar hij zat. Speurend keek Portia rond naar Sam Merlotte, de café-eigenaar, die er tenger uitzag, maar erg sterk was. ‘Sam staat achter de tap bij een jubileumfeest op de golfclub,’ zei ik. ‘Laat Bill maar even helpen.’

‘Nou, vooruit,’ zei de advocate stijfjes, met haar blik op het glanzende hout van de tapkast gericht. ‘Reuze bedankt.’

Bill wist Andy in een mum van tijd overeind te hijsen en liet hem naar de deur schuifelen, ook al zakte Andy telkens door zijn benen. Ralph Tooten sprong op om de deur open te houden, zodat Bill Andy regelrecht naar de parkeerplaats kon slepen.

‘Bedankt, Sookie,’ zei Portia. ‘Heeft hij afgerekend?’

Ik knikte.

‘Oké,’ zei ze, en ze sloeg met haar hand op de bar om aan te geven dat ze ervandoor ging. Ze moest een koor van goedbedoelde adviezen aanhoren toen ze achter Bill aan de voordeur van Merlotte uit liep.

Zo kwam het dat de oude Buick van rechercheur Andy Bellefleur de hele nacht en een deel van de volgende dag op de parkeerplaats van Merlotte bleef staan. De Buick was beslist leeg geweest toen Andy was uitgestapt om het café in te gaan, zou hij later zweren. Hij zou ook verklaren dat zijn innerlijke onrust hem zo in beslag had genomen dat hij was vergeten zijn auto op slot te doen.

Ergens tussen acht uur ’s avonds, toen Andy in Merlotte was verschenen, en tien uur de volgende ochtend, toen ik aan-

kwam om te helpen het café te openen, had Andy's auto er een nieuwe passagier bij gekregen.

Een passagier die de politieagent in grote verlegenheid zou brengen. Hij was namelijk dood.

Eigenlijk had ik er helemaal niet moeten zijn. De avond tevoren had ik de late dienst gehad en die avond had ik weer een late dienst moeten draaien. Maar Bill had gevraagd of ik met een van mijn collega's kon ruilen, omdat hij me nodig had om met hem naar Shreveport te gaan. Sam had het prima gevonden. Ik had mijn vriendin Arlene gevraagd of ze mijn dienst kon overnemen. Hoewel ze een vrije dag had, wilde ze altijd graag de betere fooien verdienen die we 's avonds kregen, en daarom had ze afgesproken dat ze 's middags om vijf uur zou komen.

Eigenlijk had Andy zijn auto die ochtend moeten ophalen, maar hij was veel te katterig om Portia zover te krijgen dat ze hem naar Merlotte bracht, dat niet op de route naar het politiebureau lag. Ze had gezegd dat ze hem om twaalf uur 's middags van zijn werk zou ophalen om in het café te lunchen. Dan kon hij daarna in zijn auto terugrijden.

Zodoende stond de Buick met zijn zwijgende passagier veel langer te wachten tot hij werd ontdekt dan de bedoeling was.

De nacht tevoren had ik een uur of zes geslapen, dus voelde ik me best lekker. Een date met een vampier kan je evenwicht behoorlijk verstoren als je een dagmens bent, zoals ik. Ik had geholpen het café te sluiten en was tegen één uur met Bill naar huis gegaan. We waren samen in Bills warme bad gaan zitten en hadden daarna andere dingen gedaan, maar even na tweeën was ik naar bed gegaan om pas rond een uur of negen weer op te staan. Tegen die tijd was Bill allang onder de grond gekropen.

Ik dronk een heleboel water en sinaasappelsap en nam een multivitaminepil en een ijzerpreparaat bij het ontbijt, zoals ik mezelf had aangewend sinds Bill in mijn leven was versche-

nen. Naast liefde, avontuur en spanning had hij ook de constante dreiging van bloedarmoede meegebracht. Het begon gelukkig koeler te worden en ik zat op Bills veranda, gekleed in een vest en de zwarte sportbroek die we in Merlotte op het werk aanhadden als het te koud was voor shorts. Op de linkerborst van mijn witte golfshirt stond CAFÉ MERLOTTE geborduurd.

Terwijl ik de ochtendkrant doorbladerde, registreerde een deel van mijn bewustzijn dat het gras niet meer zo snel groeide. Sommige bladeren leken al bijna te verkleuren. Dan zou het aanstaande vrijdagavond misschien nog net uit te houden zijn in het *football*-stadion van de middelbare school.

In Louisiana, zelfs in het noorden, leek het of de zomer niet van wijken wist. Als de herfst zijn intrede deed, was het schoorvoetend, alsof hij elk moment weer kon verdwijnen om plaats te maken voor de verstikkende hitte van juli. Maar ik was erop bedacht en kon die ochtend de voortekenen van de herfst bespeuren. De herfst en winter betekenden langere nachten, meer tijd met Bill en meer uren slaap.

Opgewekt ging ik dan ook naar mijn werk. Toen ik de Buick helemaal in zijn eentje voor het café zag staan, herinnerde ik me Andy's verrassende zuippartij van de vorige avond. Ik geef eerlijk toe dat ik glimlachte bij de gedachte aan hoe hij zich vandaag moest voelen. Ik wilde juist achteromrijden om naast de auto's van mijn collega's te parkeren toen ik merkte dat Andy's achterportier een stukje openstond. Dan zou zijn interieurverlichting toch aan blijven staan? En daardoor zou zijn accu leeglopen, zodat hij kwaad zou worden en in het café de sleepwagen moest bellen of iemand moest vragen om hem met startkabels aan de praat te krijgen... Dus zette ik mijn auto in de parkeerstand en stapte uit, terwijl ik de motor liet draaien. Dat bleek een optimistische vergissing te zijn.

Ik duwde het portier dicht, maar het gaf niet goed mee. Daarom drukte ik er met mijn lichaam tegenaan, in de veron-

derstelling dat het dicht zou vallen en ik ervandoor kon gaan. Het portier klikte nog steeds niet in het slot. Ongeduldig rukte ik het helemaal open en toen ontdekte ik wat er in de weg zat. Er golfde een vieze walm over de parkeerplaats, een weerzinwekkende stank. Een gevoel van ontzetting snoerde me de keel dicht, want die reuk kwam me bekend voor. Ik tuurde naar de achterbank van de auto met mijn hand voor mijn mond, ook al hielp dat weinig tegen de stank.

‘O jee,’ fluisterde ik. ‘O shit.’ Op de achterbank lag Lafayette, de kok die een van de diensten in Merlotte draaide. Hij was naakt. Het was Lafayettes smalle bruine voet met knalrood gelakte nagels die het portier had opengehouden en het was Lafayettes lijk dat een uur in de wind stonk.

Haastig deinsde ik achteruit, sprong in mijn auto en reed toeterend naar de achterkant van het café. Met een schort om zijn middel geknoopt kwam Sam door de dienstingang naar buiten rennen. Ik zette de motor af en voordat ik goed en wel besepte wat ik deed, was ik uitgestapt en plakte ik als een met statische elektriciteit geladen sok tegen hem aan.

‘Is er iets?’ hoorde ik Sams stem in mijn oor vragen. Ik leunde met mijn hoofd iets achterover om hem aan te kijken, maar omdat hij nogal klein van stuk is, hoefde ik niet zo hoog naar hem op te kijken. Zijn rossige haar glom in de ochtendzon. Hij heeft helblauwe ogen, die nu opengesperd waren van ongerustheid.

‘Er is iets met Lafayette,’ zei ik, en toen barstte ik in tranen uit. Dat was bespottelijk en hielp geen zier, maar ik kon er niets aan doen. ‘Hij is dood, in de auto van Andy Bellefleur.’

Sam sloeg zijn armen steviger om me heen en trok me weer tegen zich aan. ‘Wat afschuwelijk dat je hem moest vinden, Sookie,’ zei hij. ‘We zullen de politie waarschuwen. Arme Lafayette.’

Een kok bij Merlotte hoeft echt geen keukenprins te zijn, aangezien Sam alleen maar een paar sandwiches en patat op

het menu heeft staan. Daardoor is er veel verloop onder het personeel. Maar tot mijn verbazing had Lafayette het langer uitgehouden dan de meesten. Lafayette was homo, opzichtig homo, compleet met make-up en lange nagels. In dat opzicht zijn de mensen in het noorden van Louisiana minder tolerant dan de bewoners van New Orleans, en ik vermoed dat Lafayette, een donkere man, het daardoor extra zwaar had gehad. Ondanks – of dankzij – zijn moeilijkheden was hij vrolijk, grappig, slim en nog een goede kok ook. Hij had een speciale marinade voor hamburgers, en er werd vrij regelmatig om ‘Burgers Lafayette’ gevraagd.

‘Had hij hier familie?’ vroeg ik aan Sam. Gegeneerd lieten we elkaar los om naar binnen te gaan, naar Sams kantoor.

‘Hij had een neef,’ antwoordde Sam, terwijl hij het alarmnummer intoetste. ‘Kom alstublieft naar Café Merlotte in Hummingbird Road,’ zei hij tegen de centraliste. ‘Er ligt hier een dode man in een auto. Ja, op de parkeerplaats voor het café. O, en u kunt beter Andy Bellefleur even waarschuwen. Het gaat om zijn auto.’ Vanwaar ik stond kon ik de gil aan de andere kant van de lijn horen.

Danielle Gray en Holly Cleary, de twee serveersters van de ochtendploeg, kwamen lachend door de achterdeur naar binnen. Ze waren allebei midden twintig, gescheiden en al hun hele leven bevriend. Ze leken het prima te vinden hun werk te doen zolang ze maar bij elkaar waren. Holly had een vijfjarig zontje op de kleuterschool en Danielle een zevenjarige dochter en een zoon die nog een peuter was. Daniëls moeder paste op hem als Danielle bij Merlotte werkte. Ik zou nooit een hechte band krijgen met de twee vrouwen, ook al waren ze ongeveer van mijn leeftijd, omdat ze genoeg hadden aan elkaar.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Danielle bij het zien van mijn gezicht. Op haar smalle sproetengezicht verscheen meteen een ongeruste uitdrukking.

‘Waarom staat Andy’s auto aan de voorkant?’ vroeg Holly.

Ze was een poosje met Andy Bellefleur uitgegaan, herinnerde ik me. Holly had kort blond haar dat futloos langs haar gezicht hing, en de mooiste huid die ik ooit had gezien. ‘Heeft hij er vannacht in geslapen?’

‘Nee,’ antwoordde ik, ‘maar iemand anders wel.’

‘Wie dan?’

‘Lafayette.’

‘Heeft Andy een zwarte homo in zijn auto laten slapen?’ vroeg Holly, die geen blad voor de mond nam.

‘Wat is er met hem gebeurd?’ vroeg Danielle, de slimste van de twee.

‘Dat weten we niet,’ antwoordde Sam. ‘De politie komt eraan.’

‘Je bedoelt dat hij dood is,’ zei Danielle langzaam en zorgvuldig.

‘Ja,’ zei ik. ‘Dat is precies wat we bedoelen.’

‘Nou, over een uur gaan we open.’ Holly zette haar handen op haar ronde heupen. ‘Hoe gaan we dat aanpakken? Wie staat er in de keuken als we van de politie mogen openen? Straks komen er mensen die hier willen lunchen.’

‘Voor alle zekerheid kunnen we maar beter aan de slag gaan,’ zei Sam. ‘Alhoewel ik denk dat we pas ergens in de middag open zullen gaan.’ Hij liep zijn kantoor in om zijn lijst met invalkoks af te bellen.

Het was vreemd om de openingsroutine af te werken, alsof Lafayette elk ogenblik binnen kon trippelen met een verhaal over een feest waar hij naartoe was geweest, zoals hij een paar dagen geleden nog had gedaan. De sirenes kwamen loeiend het plattelandsweggetje oprijden dat voor Merlotte langsliep. Auto’s knarsten op het grind van Sams parkeerplaats. Tegen de tijd dat we de stoelen op de grond hadden gezet, de tafels hadden gedekt en extra bestek in servetten hadden gerold om gebruikte couverts te vervangen, kwam de politie binnen.

Merlotte ligt buiten de gemeentegrens, dus zou de dis-

trictssheriff Bud Dearborn de touwtjes in handen hebben. Bud Dearborn, die een goede vriend van mijn vader was geweest, was intussen grijs geworden. Hij had een plat gezicht, net als een menselijk pekineesje, en bruine ogen. Toen hij door de voordeur van het café binnenkwam, zag ik dat hij zware schoenen droeg en zijn Saints-pet ophad. Hij moest zijn opgeroepen toen hij op zijn boerderij aan het werk was. Bud was in gezelschap van Alcee Beck, de enige Afro-Amerikaanse rechercheur bij de districtspolitie. Alcee was zo zwart dat zijn witte hemd er glimmend bij afstak. Zijn das was nauwgezet geknoopt en hij droeg een uitgesproken net pak. Zijn schoenen waren gepoetst en glommen.

Samen hadden Bud en Alcee de leiding over het district, althans over een paar van de belangrijkste onderdelen. Mike Spencer, begrafenisondernemer en districtsljkschouwer, had ook een flinke vinger in de lokale pap en hij was een goede vriend van Bud. Ik durfde te wedden dat Mike al op de parkeerplaats stond om die arme Lafayette dood te verklaren.

Bud Dearborn vroeg: 'Wie heeft het lijk gevonden?'

'Ik.' Bud en Alcee veranderden iets van richting en kwamen op mij af.

'Kunnen we je kantoor gebruiken, Sam?' vroeg Bud. Zonder het antwoord af te wachten gaf hij met een ruk van zijn hoofd te kennen dat ik naar binnen moest gaan.

'Tuurlijk, ga je gang,' zei mijn baas droogjes. 'Alles kits, Sookie?'

'Prima, Sam.' Ik was er niet helemaal van overtuigd dat dat klopte, maar Sam kon niets doen zonder in moeilijkheden te raken en het zou toch niets uithalen. Bud gebaarde dat ik moest gaan zitten, maar ik schudde mijn hoofd terwijl hij en Alcee zich op de kantoorstoelen installeerden. Uiteraard nam Bud plaats in Sams grote stoel, en Alcee nam genoegen met de betere extra stoel, de enige met nog wat vulling in de zitting.

‘Vertel eens wanneer je Lafayette voor het laatst in leven hebt gezien,’ stelde Bud voor.

Daar dacht ik over na.

‘Gisteravond heeft hij niet gewerkt,’ antwoordde ik. ‘Anthony had dienst, Anthony Bolivar.’

‘Wie is dat?’ Alcee rimpelde zijn brede voorhoofd. ‘Die naam ken ik niet.’

‘Het is een vriend van Bill. Hij was op doorreis en had een baantje nodig. Hij had ervaring.’ Tijdens de Grote Depressie had hij in een cafetaria gewerkt.

‘Bedoel je dat de buffetkok van Merlotte een vampier is?’

‘Nou en?’ Ik voelde dat mijn mond een verbeten trek aannam en dat mijn wenkbrauwen zich fronsten, en ik wist dat mijn gezicht er kwaad begon uit te zien. Ik probeerde uit alle macht om niet hun gedachten te lezen, om me er helemaal buiten te houden, maar dat viel niet mee. Bud Dearborn was een normale zender, maar Alcee projecteerde zijn gedachten zoals een vuurtoren signalen uitzendt. Op dit moment straalde hij afschuw en angst uit.

Voordat ik Bill leerde kennen en ik erachter kwam dat hij mijn afwijking – mijn gave, zoals hij het zag – waardeerde, had ik mijn best gedaan mezelf en iedereen om me heen wijs te maken dat ik niet echt gedachten kon ‘lezen’. Maar sinds Bill me had bevrijd uit de kleine gevangenis die ik voor mezelf had gebouwd, was ik door hem aangemoedigd te gaan oefenen en te experimenteren. Voor hem had ik dingen onder woorden gebracht die ik al jaren voelde. Sommige mensen zenden een heldere, duidelijke boodschap uit, zoals Alcee. Bij de meeste mensen wisselde het, zoals bij Bud Dearborn. Het hing sterk af van hoe heftig hun emoties waren, hoe logisch ze nadachten en misschien zelfs van het weer. Sommige mensen waren zo duister als de pest en bij hen was het haast onmogelijk om te zeggen wat ze dachten. Ik kon hooguit hun stemming eruit aflezen, maar meer ook niet.

Ik had ontdekt dat het beeld helderder werd als ik iemand aanraakte wanneer ik zijn gedachten probeerde te lezen. Je kunt het vergelijken met kabel-tv als je het eerder alleen met een antenne had moeten doen. En ik had gemerkt dat ik als water door iemands brein kon stromen wanneer ik eerst ontspannende beelden had 'gestuurd'.

Er was niets wat ik minder graag wilde dan door Alcee Becks gedachten te stromen. Maar volkomen onbewust kreeg ik een compleet beeld van zijn overdreven bijgelovige reactie toen hij erachter kwam dat er een vampier in Merlotte werkte, zijn walging toen hij ontdekte dat ik de vrouw was over wie hij had gehoord dat ze een verhouding had met een vampier en zijn diepe overtuiging dat de openlijk homoseksuele Lafayette de zwarte gemeenschap te schande had gemaakt. Alcee dacht dat iemand die het op Andy Bellefleur had gemunt het lijk van een zwarte homo in Andy's auto had gestald. Hij vroeg zich af of Lafayette aids had gehad, of het virus op de een of andere manier in Andy's autostoel was gesijpeld en daar kon overleven. Als het zijn auto was geweest, zou hij hem verkopen.

Als ik Alcee had aangeraakt, zou ik ook zijn telefoonnummer en de cupmaat van zijn vrouw hebben geweten.

Bud Dearborn keek me bevreemd aan. 'Zei je iets?' vroeg ik.

'Ja. Ik wilde weten of je Lafayette hier 's avonds hebt gezien. Kwam hij wel eens iets drinken?'

'Nee, dat deed hij nooit.' Nu ik erover nadacht had ik Lafayette zelfs nog nooit zien drinken. Voor het eerst beseftte ik dat het lunchpubliek weliswaar gemengd was, maar dat de avondklanten in het café vrijwel uitsluitend blank waren.

'Waar bracht hij zijn vrije tijd door?'

'Ik heb geen flauw idee.' In alle verhalen die Lafayette had verteld waren de namen veranderd om de onschuldigen te beschermen. Of eigenlijk de schuldigen.

'Wanneer heb je hem voor het laatst gezien?'

'Dood, in de auto.'

Getergd schudde Bud zijn hoofd. 'Levend, Sookie.'

'Hmm. Ik denk... drie dagen geleden. Toen ik binnenkwam voor mijn dienst was hij er nog en toen hebben we hallo gezegd. O, hij vertelde me over een feest waar hij naartoe was geweest.' Ik probeerde me te herinneren wat hij precies had gezegd. 'Hij zei dat hij naar een huis was geweest waar allerlei rare seksspelletjes werden gespeeld.'

Verbouwereerd staarden de twee mannen me aan.

'Dat zei hij echt! Hoeveel ervan waar was, weet ik niet.' In gedachten zag ik Lafayettes gezicht voor me toen hij me erover vertelde, de kokette manier waarop hij zijn vinger voor zijn lippen hield om aan te geven dat hij geen namen of plaatsen zou noemen.

'Vond je niet dat iemand daarvan op de hoogte moest worden gebracht?' Bud Dearborn zag er verbijsterd uit.

'Het was een privéfeest. Waarom zou ik iemand daarover moeten vertellen?'

Maar dat soort feestjes zou in hun district helemaal niet mogen plaatsvinden. De mannen keken me allebei woest aan. Op barse toon vroeg Bud: 'Heeft Lafayette je verteld dat er op die bijeenkomst drugs werden gebruikt?'

'Nee, daar kan ik me niets van herinneren.'

'Werd dat feest gehouden in het huis van een blanke of een zwarte persoon?'

'Blank,' antwoordde ik, en daarna wenste ik meteen dat ik had gedaan alsof ik van niks wist. Maar Lafayette was ontzettend onder de indruk geweest van het huis – maar niet omdat het groot of chic was. Waarom dan wel? Ik wist niet zeker wat Lafayette indrukwekkend noemde. Hij was arm opgegroeid en was arm gebleven, maar ik was ervan overtuigd dat hij het over het huis van een blanke had gehad toen hij zei: 'Op de foto's aan de muren is iedereen zo blank als een lelie en glimlacht als een krokodil.' Die opmerking gaf ik niet door aan de agenten, en ze vroegen niet verder.

Toen ik Sams kantoor had verlaten, nadat ik had uitgelegd waarom Andy's auto überhaupt op de parkeerplaats stond, ging ik weer achter de bar staan. Ik had geen zin om te kijken naar de activiteiten op de parkeerplaats en er waren geen klanten om te bedienen, omdat de politie de inritten naar de parkeerplaats had afgesloten.

Achter de bar stond Sam de flessen opnieuw te rangschikken en ze ondertussen af te stoffen, terwijl Holly en Danielle aan een tafel in het rookgedeelte waren gaan zitten zodat Danielle een sigaret kon opsteken.

'Hoe ging het?' vroeg Sam.

'Het stelde weinig voor. Ze waren niet blij dat Anthony hier werkte en ook niet met wat ik te vertellen had over het feest waarover Lafayette laatst stond op te scheppen. Heb je dat verhaal ook gehoord? Over die orgie?'

'Ja, met mij heeft hij het er ook over gehad. Dat moet wel een belangrijke avond voor hem zijn geweest. Als het echt is gebeurd.'

'Denk je dat hij het heeft verzonnen?'

'Ik denk niet dat er in Bon Temps veel multiraciale, biseksuele feesten worden gehouden,' zei hij.

'Maar dat komt alleen omdat je er nooit voor wordt uitgenodigd,' zei ik scherp. Ik vroeg me af of ik eigenlijk echt wist wat er in ons stadje allemaal gebeurde. Van alle mensen in Bon Temps zou ik degene moeten zijn die van het reilen en zeilen op de hoogte was omdat ik over alle informatie kon beschikken, als ik er maar naar wilde zoeken. 'Tenminste, dat neem ik aan.'

'Dat klopt,' zei Sam, en hij glimlachte even naar me terwijl hij een fles whisky afstofte.

'Ik geloof dat mijn uitnodiging ook onderweg is zoekgeraakt.'

'Denk je dat Lafayette gisteravond is teruggekomen om nog een keer met jou of mij over dat feest te praten?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Misschien had hij alleen met iemand afgesproken op de parkeerplaats. Tenslotte weet iedereen waar Merlotte is. Had hij zijn loonzakje al gekregen?' Het was het eind van de week, wanneer Sam ons normaal gesproken uitbetaalde.

'Nee. Misschien is hij daarvoor gekomen, maar ik zou hem de volgende dag op het werk zijn geld hebben gegeven. Vandaag.'

'Ik vraag me af wie Lafayette voor dat feest had uitgenodigd.'

'Goede vraag.'

'Je denkt toch niet dat hij stom genoeg was om iemand te chanteren, hè?'

Sam wreef met een schone lap over het namaakhout van de bar. De bar glom al, maar ik merkte dat hij graag iets omhanden had. 'Nee, dat denk ik niet,' antwoordde hij, na even nagedacht te hebben. 'Nee, ze hebben beslist de verkeerde uitgenodigd. Je weet hoe indiscreet Lafayette was. Niet alleen heeft hij ons verteld dat hij naar zo'n feest was geweest – en ik durf te wedden dat hij daar niet over had mogen praten – maar misschien wilde hij er wel meer uit halen dan de andere, eh, deelnemers lief was.'

'Je bedoelt contact houden met de mensen die op het feest waren? Door ze in het openbaar stiekem een knipoog te geven?'

'Zoiets, ja.'

'Als je met iemand vrijt of een stelletje ziet vozen, dan krijg je misschien het gevoel dat je hun gelijke bent.' Dat zei ik aarzelend, want ik had weinig ervaring op dat vlak, maar Sam knikte.

'Lafayette wilde vooral geaccepteerd worden zoals hij was,' zei hij, en daar was ik het mee eens.